

Звільнення Батьківщини

29 січня – день народження Івана Гончарова, героя II світової війни та учня нашої школи. 30 січня – визволення від фашистів Кременної. 31 січня – звільнення Кременщини... Як ви здогадалися, ці три дні – дні пам'яті захисників Батьківщини. Причина нападу гітлерівців на нашу батьківщину та як відбувалося звільнення – про це розповімо у статті.

Чому нацисти посунули на нашу землю, чому вважали за право вирішувати долю іншого народу? Відповідь у гітлерівському плані «Ост». Фашисти вважали свій народ найкращим, і ця зверхність над іншими начебто надавала Гітлеру право знищувати інші народи та користуватися їх працею. План знищення передбачався і для більшості нашого народу. Це дуже важливий урок історії – можна пишати своїм народом але ніколи не ставити його вище за інших і стверджувати не за чужий, а за свій рахунок.

30 січня 1943 року з боку Житлівки наша армія з боями вийшла на північний край Кременної. Наступом 195-ї стрілецької дивізії керував полковник В. Коруна. Скориставшись туманом (не було вражої авіації) та розвіданими від місцевих дітей, дивізія захопила залізничну станцію. Противник оготовався і відкрив мінометний та кулеметний вогонь по підрозділам курсантів, які ще не мали досвіду вуличних боїв. Лише завдяки артилеристам старшого лейтенанта Н.Алексєєва (бо танків поруч не було), хлопці були врятовані. В самому місті зі сходу під кулеметний вогонь попала 4-та стрілецька рота і старший лейтенанта Б.Огнев запросив допомоги в артилерійській батареї, але її комбат вже був поранений. Тоді лейтенант Разумов, взяв на себе командування всією батареєю, на своїх плечах артилеристи підкотили гармати до стінних провалів майже впритул до позиції гітлерівців. Секунди вирішували долю переможців: або наші потужні чотири гармати, або фашистські швидкісні вісім кулеметів. Гітлерівці зреагувати не встигли, а старший лейтенант Огнев, підтриманий артилерією, підняв бійців на кидок до кулеметного гнізда на перехресті. Так були пройдені всі небезпечні перехрестя вулиці. Але піхота відірвалася від артилеристів, і Огнев загинув від міни, коли вже майже дістався західної частини Кременної.

На південно-західний край Кременної гітлерівці організували контратаку. Їх спробувала зупинити наша батарея, але комбата було поранено. Тоді лейтенант П. Чернишенко прийняв командування на себе, сам з бійцями витяг слабенькі 45-міліметрові гармати на перший рубіж і відкрив вогонь прямою наводкою. Машини гітлерівців запалали, але фашисти накрили артилерію вогнем. Залишилися одиниці артилеристів, які відстрілювалися, поки контратака ворога не захлинулася.

В небі над Кременною розігралася інша трагедія. Льотчика Балакіна було серйозно поранено, але він зумів довести машину до Житлівки і посадити літак на наш аеродром. Рана героя була смертельна.

Вже біля Дніпра загине і командир 195-ї стрілецької дивізії, що звільняла Кременщину – В. Каруна. А наш земляк-герой Іван Гончаров, загине всього за три тижні до кінця війни в Угорщині, від кулі снайпера.

Багато людей різних національностей, з різних куточків світу загинуло саме за нашу малу Батьківщину: Житлівку, Кременну, Луганщину, щоб звільнити нас від гітлерівської окупації. Вічна слава героям-визволителям!

Кушнирь Олена та вчитель історії Кучеренко Т.В.

Наш земляк – Іван Тимофійович Гончаров

Іван Тимофійович Гончаров народився 1920 році у селі Житлівка. Зараз воно підпорядковується Кременській міськраді. Спочатку навчався у Житлівській школі, а потім - у Кременській СШ №2.

В армії перебував з 1938 року. Закінчив у 1941 році Подільське піхотне училище. Під час війни воював на Південно-Кавказькому, 2-у Прибалтійському, 2-у і 3-у Українських фронтах. Нагороджений був орденами Червоного Прапора, Олександра Невського, Вітчизняної війни 2-го ступеня, медалями. Загинув 20 червня 1945 року у Чехословаччині. Похований на Центральному Віденському цвинтарі (Австрія).

Наказом Президії Верховної Ради СРСР від 29 червня 1945 року командирові 1-го мотострілкового батальйону 30-ї гвардійської механізованої бригади гвардії капітану. І.Т. Гончарову було посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

У селі Житлівка одна з вулиць носить ім'я Героя, а у місцевій школі створено його меморіальний музей.

Нова подорож Вакули (фантазії на тему Гоголя).

Був гарний лютий ранок, чудово сяяло сонечко та ще й легенький вітерець – оце справжня краса!

У хаті Вакули панувала любов та злагода. Коваль ні на мить не залишав свою кохану Оксану.

Та одного разу у красуні Оксани з'явилася чудова ідея: „А не хочу я зупинитись на черевичках”. Коли коваль прийшов вечірньої пори додому, Оксана сказала :

- Ковалю Вакуло, дякую тобі за цей пречудовий подарунок, але мені того недостатньо. Хочу я ще, щоб ти добув мені з Франції з палацу Анни III золоту каблучку з діамантом, і я присягаюся, що буду з тобою до кінця своїх днів!

Коваль на стільки розгубився, що аж присів.

- Як же я дістану таку каблучку?! – сам у себе питає Вакула.

Та раптом він згадав, що на околиці села живе стара відьма. Може вона щось порадить? І він попрямував туди.

Прийшов на те місце, і побачив: стоїть стара, страшна хата, а з димаря валить дим. Зайшов і побачив, що сидить стара жінка за столом, і щось роздивляється у люстерці.

- Добрий день, – ввічливо сказав Вакула.

- Добрий, добрий – промовила бабуся.

- Чого прийшов? – сказала вона.

- Порадитись прийшов, як потрапити до Франції.

- Бачу, ти мене не дуриш, – казала вона, – є в мене один спосіб – це моя чарівна мітла. Я тебе навчу, як нею користуватись.

- Велике тобі спасибі, як би тобі віддячити?

- Ти просто нікому не розповідай, що я тобі допомагаю, і привези мені духи із Франції «Шанель №5».

- Добре.

- Та ти що, я ж пожартувала!

- А ...

І ось вони вже стоять на вулиці, а бабуся питає:

- Ну, що готовий?

- Так!

І пройшла не одна година, щоб Вакула зрозумів як керувати таким транспортом. Бабуся сплеснула руками і Вакула вже летить у зоряному небі. І ось коли він приземлився, він спіткнувся і впав на щось м'яке. Коли встав, він побачив маленьку собачку. Вона була уся брудна, але в неї були гарні оченятка. І відійшовши, він узяв її з собою. Та ось підійшов він до палацу та побачив, що біля нього багато людей і всі щось кричать.

Він підійшов і спитав:

- Що таке? Що сталося?

- Загубилася королівська собачка.

- А як можна пройти до королеви? – спитав коваль.

- Та ось йдіть прямо та потрапите до королеви.

Він зайшов до великої зали і побачив красиву та чомусь засмучену жінку.

- Чого ви сумуєте?

- Загубила я свою улюблену собачку.

- А оце не вона? – спитав Вакула.

- Ану дай її мені... О, так це ж вона! – весело скрикнула королева.

- Хто ж ти, юначе?

- Я коваль Вакула, приїхав з далекої країни. Розумієте, я дуже кохаю одну дівчину, а вона захотіла каблучку з діамантом...

- Оце і все, – промовила королева.

- Ну, так, – з подивом промовив він.

- Я хочу тобі віддячити, – каже королева.

- Слуги! Швидко принесіть мені найкращу каблучку. Ну, з отим золотим діамантом.

- Так, наша королево!

- Ох, ви не уявляєте, як я вам вдячний!

- Ні, це я тобі вдячна і дякую тобі, Вакуло!

Потім Вакула поклонився Анні та покинув палац. Сів на мітлу і за якусь мить стояв вже біля своєї хати.

Підбігла до нього заплакана Оксана і каже :

- Не потрібно мені ні золота, ані срібла, а потрібен мені тільки ти, Вакуло! Але за подарунок все одно дякую!

І стали вони щастя мати й горя не знати!!!

Желзняк Катя

Літературна сторінка

Пам'ять серця

Один день з Курської битви

Мені дуже шкода, що що історію не розповів сам мій прадідусь.

Напевно вам буде цікаво послухати цю розповідь. Так ось слухайте. Це було влітку.

Зараз у підручниках цю битву називають Курською.

Уявіть собі таку картину: спека, природа дуже стомлена та знеможена, усе навкруги попалено: дещо сонцем, а дещо ворогом. Пізніше цю битву назвуть самим провальним наступом німців. В ній було задіяні понад 1000 танків з обох боків.

Мене переповнює гордість від тієї дуки, що мій прадід Борисенко Іван Мусійович брав участь у цій битві.

Мій прадідусь був винищувачем танків, і у нього був помічник, який допомагав йому, заряджав зброю та носив патрони.

В бою помічник мого прадідуса був контужений та мій прадідусь Іван надав йому першу медичну допомогу. Він перев'язав йому рану й вони разом знищили два танки, два «Тигри». Але потім їх все-таки забрала медична допомога.

Так і закінчилася ця історія.

Железняк Катя

Роздуми на актуальну тему

Природа України

Природа нашої країни – це наш спільний дім, всі ми є частиною цієї природи, певно мірою її діти, тому що живимо серед природи. Як ми оберігаємо свій дім, так ми повинні оберігати свою природу, особливо після того, як сталося лихо на чорнобильській атомній станції. Отже, найбільш актуальною проблемою сьогодення є збереження природи України. Довгий час існувала думка, що «природа не храм, а майстерня», що людина в ній робітник, який не повинен чекати милостей від природи, а брати в неї все добро, яке вона має. Тому люди просто беруть і знищують її: вирубають ліси, розводять порошоків підприємства, які забруднюють навколишнє середовище. Але перед тим, як лягати наших чиновників, котрі не можуть навести лад в країні, треба починати із самих себе. Не забруднювати ліс, коли ми ходимо на природу, бо залишаємо після себе купу сміття.

Треба намагатися цінувати все те, що дала нам матінка природа, і залишити після себе мальовничу, гарну природу своїм дітям і онукам.

Музиря Настя

Редакційна група гуртка «Юний журналіст». Головний редактор: Долгих Аліна